

Elämäni Hevonen

Tähän ikään mennessä on muutama kariutunut parisuhde ja avioerokin takana, joten Siperia on opettanut, että sellaista yhtä ja ainoa elämäni miestä tuskin maa päällään kantaa. Parisuhde, pahalainen, on kahden kauppa ja vaatii kamalasti työtä myös itseltä, eikä voi vain tuudittautua siihen, että tuossa on nyt se elämäni mies tai elämäni nainen ja näin sitä mennään yhdessä onnesta pakahtuen kohti auringonlaskua. Huono ihmissuhde harvoin vanhetessaan paranee ja hyväkin suhde saattaa laimentua ja muuttua mitättömäksi tai jopa taakaksi.

Miten mahtaa olla eläinten kanssa? Kun nuorena muutin omaan kotiin, niin aika nopeasti minulle tupsahti kumppaniksi pari kissaa. Pitkään olinkin sitä mieltä, että kissan kanssa saa luotua loistavan suhteen ja vuorovaikutus pelaa. Vähän kypsemällä iällä uskaltauduin sitoutumaan koiraan ja jo kohta totesin, että kyllä koiran kanssa suhde on kuitenkin ihan toista maata, kuin kissan kanssa. Ja lopuksi sitten ajauduttiin siihen pisteeseen, että meille tuli hevonen ja nyt olen omissa aatoksissani päässyt sille tasolle, että hevosen kanssa suhde ja sen myötä vuorovaikutus eläimen kanssa on kuitenkin vielä aivan eri tasolla, kuin koiran kanssa.

Minulla on muutama ystävä, jotka ovat auliisti jakaneet sen tiedon, että heillä on kumppanina elämänsä hevonen. Olen tuota vähän kateellisena kuunnellut, sillä varsin pitkään olin sitä mieltä, että Hopo ei missään tapauksessa ole minun elämäni hevonen. Ei ikinä! Jotenkin alusta asti olimme eri aallonpituudella ja sen jästipäisyys ja kiukkuilu ei tuntunut itsestäni kovinkaan viehättävältä. Ilmeisesti meidän suuret persoonallisuutemme eivät ihan kohdanneet ja osasimme huonosti lukea toisiamme. Sen sijaan isännällä ja hevosella synkkasi hyvin ja usein katkerana tunsin oloni ulkopuoliseksi, vaikka omistajan kohdalla lukeekin minun nimeni. Harmitti, että mies omii minun harrastukseni ja minun hevoseni.

Joku aika sitten katselin televisiosta dokumenttia Kyra Kyrklundista ja suuren vaikutuksen teki se, miten lämpimästi hän puhui Matadorista. Kaikesta huomasi, että Matin ja Kyran suhde on ollut joitain elämää suurempaa ja taisi jopa mainita määritelmän "elämäni hevonen". Hän myös avasi tuota mystistä käsitettä hienosti. Hän totesi, että sai hevosen nuorena ja on opettanut sille kaiken, minkä se osaa. Ja samalla Matador on opettanut hänelle kaiken, minkä hän osaa. Silminnähdän maamme taitavin kouluratsastaja liikuttui pitkäaikaista kumppaniaan muistella ja puheesta huokui se suuri arvostus ja lämpö, jota hän hevosta kohtaan tunsii. Kyra vaipui hetkeksi mietteisiinsä ja totesi, että aina hevosta katsellessaan tulee mietittyä, mitä kaikkea on yhdessä tehty ja koettu ja mitä kaikkea olisi vielä voitu tehdä ja kokea, jos ei jännevammaa olisi tullut. Hän kertoi, että nykyään ratsastaessaan aina vertaa ratsastusta siihen, miltä se

tuntuu suhteessa Matadoriin. Jos ratsastus tuntuu yhtä hyvältä, kuin sen kanssa, niin sitten sen täytyy olla hyvää. Ja jos joskus tuntuisi paremmalta, mitä ei toistaiseksi ole käsittäkseni tapahtunut, niin sitten meno olisi jo yliveraista. Saattaapi olla, että Kyra ei koskaan enää toista vastaavaa hevosta saa ja Matador mitä todennäköisimmin on hänen elämänsä hevonen.

Meillä on muutoksen tuulet vähän puhallelleet ja ruokakuntaan on tullut toinen hevonen. Eräänlaista surutyötä tein, ennen kuin päätös asiasta tehtiin ja kävin läpi noita samoja asioita, kuin Kyrklund: Mitä kaikkea on tehty ja mitä vielä tullaan tekemään ja mitkä asiat mahdollisesti jäävät tekemättä. Vaikka kyseessä on vain puskaratsu, niin aatokset ja tuntemukset ovat varmasti aivan samat, kuin huippuhevosia ratsastavalla idolillani. Muistelin menneitä ja kertailin mielessäni vaikeita aikoja ja Hopon kanssa yhteisen alkutaipaleen kommelluksia. Samalla tiettenkin ymmärsin, että se on minulle opettanut kaiken. Paljoa en tiedä, paljoa en osaa, mutta se mitä tiedän ja osaan, hevosiin liittyen, on kyllä Hopon kautta opittua. Se on myös kasvattanut luonnettani oikeastaan paremmin kuin mikään tutkinto tai koulutus tähän mennessä. Turhia en ole hötkyillyt ennenkään, mutta sen kanssa olen oppinut hillittömästi rauhallisuutta ja pitkää pinnaa.

Nyt kun Hopon kanssa on yhteistä taivalta reilut kolme vuotta takana, olen ymmärtänyt, että suhteemme kehittyy ja paranee päivä päivältä edelleen. Se tuntee minut ja minä tunnen sen, ei tarvitse arpoa puolin eikä toisin. Hevosellani on omat ikävät piirteensä, niin kuin minullakin mutta olemme molemmat oppineet niiden kanssa elämään, joten ne eivät oikeastaan enää olekaan ikäviä, vaan kuuluvat osana kokonaisuuteen. Kun olen seurailut muita hevosia ja niiden omia erikoisuuksia, niin yhä useammin ajatusketjuni päättyy siihen, että onneksi omani on juuri sellainen, kuin se on. Mutta töitä täytyy hevossuhteessakin tehdä koko ajan, ihan niin kuin ihmissuhteessa, joten turha on tumput suorana odottaa, että elämänsä hevonen vain kopsuttelisi metsätiellä vastaan. Mitään ilmeisesti ei tässäkään touhussa saa ilmaiseksi.

Isäntä aloittelee uutta kavioliittoaan tamman kanssa ja sitä seuratessa tuntuu upealta, että itsellä on kyseiset vaiheet jo läpikäyty ja elämä hevosen kanssa soljuu jouhevasti eteenpäin. Suokki on suokki ja Hopo on Hopo. Vähitellen olen ymmärtänyt, että se tulee aina olemaan mielessäni ykkönen, vaikka elämä toisi mukanaan toinen toistaan hienompia hevosia meidän tiimiin. Yksi tärkeä juttu on myös selvä: Hopo on kuin onkin elämäni Hevonen - Suuri persoonallisuus varustettuna suurella sydämellä.